

(НИН, 19.02.2009)

Хоћете да се и у Лондону чује да се овде прети оружјем-рекао је предратни лидер Светозар Прибићевић непосредно пре него што је Пуниша Рачић почео да пуца по браћи Радић, док је доктор Пернар, који је иначе пре тога био један од главних актера у простачком вашару (“Свиње овако мисле као Пуниша Рачић!), узвикнуо: “Нека Европа чује куд су Хрвати и пречани дошли. Нека то Европа чује”.

Скупштина Србије је у уторак 17. фебруара коначно била ефикасна, мирна и достојанствена – без буке и тешких речи је владајућа половина сале усвојила пословник којим се омогућава ефикаснији рад парламента, бржи пут ка Европи и бољег, социјалног одговорнијег сутра за све нас. Опозициони део сале се тог дана нашао на скупштини заједнице српских општина са Косова, јер су проценили да је то најбржи пут да стану у одбрану српске историје, државности, колевке и најскупље речи. Незрелост те две скупштинске половине се, уз огромну подршку западних пријатеља, спојила на албанским прославама првог рођендана државе, која ће се вероватно још дуго кретати уз дубак и без научених речи, али родитељи сигурно неће имати никаквих дилема. Као да желе да кажу да су им досадили земље које се сваким даном труде да испуне услове, стандарде, па им као велико освежење дође једна сасвим необична земља, помало саздана на ганговима организованог криминала, која једина у Европи безобално воли америчку демократију и њеног британског носача авиона.

Слике славља, евроатлантске еуфорије из Приштине, који су пуни безразложног ентузијазма, и две српске скупштине, из којих као да су панично побегли сви заговорници елементарне логике, успели су само да још једном демонстрирају европско-косовску подељеност друштва, а медијима и спин докторима пружили још једну шансу да покажу како је будућност важнија од прошлости, богатство лепше од беде, а

живот важнији од смрти. У тој бедној утакмици наравно да нема победника. “Можемо ми да чувамо 'колевку' у срцу колико желимо, али Американци су сви дошли на нови континент пре 300 година и оставили све иза себе и никада се нису осврнули. Да ли им то смета да буду највећа светска сила?... Да ли се ико пита шта је било са претходном српском 'колевком' из које су нас довели Чарнојевићи у великој сеоби?”, питао је умни, високообразовани конзумент државотворне информативне Б92 у коментарима читалаца где се, уз понеку критику, нашим комшијама честита рођендан, уз наду да ће се и Срби оствестити и добити лидере или бар евро-атлантски ентузијазам какав имају Албанци. То што овај неименовани експерт за америчку, аустралијску државност није стигао да сазна да је та сеоба у коју су нас повели “Чарнојевићи” (вероватно је било више патријарха са тим презименом који су истовремено водили сеобу) изгледа кренула са Косова, које је дакле било и претходна и садашња колевка, свакако није његов проблем.

Иако се свакодневно и небројено пута јавности поручивало да се Европа и Косово налазе на одвојеним колосецима, испоставиће се да ће се, уколико у Србији у партијским обрачунима буду истребљени сви национални и идеолошки појмови, и Европа и Косово заиста наћи на одвојеним, али споредним или зауставним колосецима. Зашто се Србија у 18. години обновљеног парламентаризма свела на клетве, кржаве носеве, дизање ногу и остале демократске простаклуке? Изгледало је као да ће се смањивањем разлика власти и опозиције, покушајима да се старе и нове снаге утопе у један политички систем, Србија полако консолидовати, а њени грађани и жртве медијских манипулација изаћи из вербалног грађанског рата. Распад највеће опозиционе странке, дирљива залагања за национално помирење наследника Слободана Милошевића и Зорана Ћинђића, као да су упућивала да ће доћи до суштинске стабилизације, или једноставније речено смирења српске политичке породице. Али се догодило да се стабилизovala само владајућа коалиција, а све ван ње је у грозници. Како држава буде тонула у кризу, а медији на даљинско управљање буду губили инспирацију да алибије за промашаје налазе у Милошевићу, Коштуници, свим прошлим владама или антиевропском менталитету српског народа као таквог, тако ће и тензије у друштву расти. Не само због тривијалних али у Србији суштинских разлога као што су све анемичнији управни одбори, скромнија уграђивања, већ зато што се показало да се ниједна крупна, стратешка одлука не доноси у Београду, да ниједна влада до сада није прескочила сенку Милошевићеве политике. “Запањује ме са којом лакоћом неки западни саговорници у нама виде Милошевићеве епигоне, чим се усудимо да кажемо да Срби нису криви за све, те да више национализма има на Косову или у Хрватској него у Београду”, каже један од симбола европског типа политичара у Србији.

Нешто озбиљнији разлози за фрустрацију и неспоразуме се ипак налазе у светском чуду који се ваља над нашим главама месецима, али се некако десило да ниједан стручњак још није озбиљно објаснио како је криза настала, док се ни шарлатани не усуђују да кажу како би се и када она могла окончати.

Две скупштине у крњуј држави

Пише: Батић Бачевић
петак, 20 фебруар 2009 17:42

Србија, као једина незаокружена држава у Европи, која је пре осам година изручила “великог” владара Милошевића хашком суду и закуцала на врата угледне европске породице, још није примљена ни у предсобље. Можда ће нови пословник, укидање тв преноса, строже казне за примитивне опозиционе посланике, помоћи да заиста пружимо ноге на путу ка Бриселу. Али ће бити да је парламент, једина институција о којој су се Милош, Карађорђе, Тито, Милошевић и његови демократски архивали сложили да успорава и спутава развој земље, само лош изговор за слаб или никакав рад свих других институција. Једино што њихов рад не пратимо на телевизији.